

JESTEM MIŁOŚCIĄ

IO SONO L'AMORE

W KINACH OD 24 WRZEŚNIA 2010

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00,

fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl

<http://www.gutekfilm.com.pl>

**JESTEM MIŁOŚCIĄ
I AM LOVE
IO SONO L'AMORE**

reżyseria

Luca Guadagnino

scenariusz

Luca Guadagnino
Barbara Alberti
Ivan Cotroneo
Walter Fasano

zdjęcia

Yorick Le Saux

muzyka

John Adams

scenografia

Francesca Balestra Di Mottola

kostiumy

Antonella Cannarozzi

występują

Tilda Swinton
Flavio Parenti
Edoardo Gabbriellini
Alba Rohrwacher
Pippo Delbono
Diane Fleri
Maria Paiato
Marisa Berenson
Waris Ahluwalia
Gabriele Ferzetti

Emma Recchi
Edoardo Recchi Jr.
Antonio Biscaglia
Elisabetta Recchi
Tancredi Recchi
Eva Ugolini
Ida Roselli
Allegra Recchi
Mr. Kubelkian
Edoardo Recchi Sr.

producenci

Luca Guadagnino
Francesco Melzi d'Erol
Tilda Swinton
Marco Morabito
Alessandro Usai
Massimiliano Violante

Włochy

rok produkcji: 2009

czas trwania: 120 min.

35 mm – 1:1,85 – Dolby Digital

Kolor

Emma (nagrodzona Oscarem Tilda Swinton) jest od wielu lat żoną Eduarda Recchi, głowy potężnej rodziny z Mediolanu. Piękna, otoczona bogactwem kobieta, żyje w świecie konwenansów, rytuałów i codziennych obowiązków. Przypadkowe spotkanie z młodym, charyzmatycznym przyjacielem syna przypomni jej o głęboko skrywanych żądach i stanie się początkiem erotycznego przebudzenia. Pełen namiętności potajemny romans na zawsze odmieni oblicze rodziny.

Jestem miłością, to poruszający melodramat, będący hołdem dla kina Viscontiego- stał się wielką niespodzianką i odkryciem ostatniego festiwalu w Wenecji. Film Luki Guadagnino został okrzyknięty przez światową krytykę współczesnym arcydziełem gatunku i wkrótce stał się przebojem w wielu krajach Europy.

OPINIE O FILMIE

Zobaczcie koniecznie!

„Time Out New York” *****

Rozkoszna uczta dla zmysłów .

„The Times” *****

Patrzenie na Tildę Switnon to czysta przyjemność.

„Daily Telegraph” *****

D.H. Lawrence przeniesiony na ekran przez Luchino Viscontiego.

„The Independent Information”

Elektryzujący, pełen emocji i wizualnie porażający

„The Independent on Sunday”

Całkowite zaskoczenie. Ta rodzinna saga z Mediolanu przykuła mnie do ekranu już od napisów początkowych. Ten cudowny obraz, łącząc precyzję Antonioniego z wizualnym bogactwem Viscontiego, zabiera widza w nowe rejony filmowej intensywności.

Jonathan Romney, „Sight and Sound”

Arcydzieło.

„Sunday Times Style”

Jestem miłością jest zdumiewającym osiągnięciem pod każdym względem.

Jay Weissberg, „Variety”

Przepięknie nakręcony, wciągający i poruszający film.

„Vogue”

Elegancko i precyzyjnie opowiedziany film, pulsujący podskórną seksualnością.

Wendy Ide, „The Times”

Lekko prowokacyjny i niesamowicie intensywny.

Pomimo całego luksusu ukazanego we włoskim Jestem miłością – żyrandoli, gobelinów, boazerii, obrazów, rzeźb i służących w białych rękawiczkach – nic nie przykuwa uwagi mocniej od alabastrowej twarzy Tildy Swinton. Pod koniec tego przepięknego melodramatu, (...), oblicze Emmy przeobraża się w ruinę. Nadal jest jednak pełne witalności uzyskawszy, podobnie jak posąg Pigmaliona, tchnienie życia. Jestem miłością wyreżyserowane przez Lukę Guadagnino, ukazuje tę metamorfozę za pomocą wzniosłej, natarczywej muzyki Johna Adamsa i soczystego stylu wizualnego, który można nazwać postklasycznym hollywoodzkim barokiem. Od premiery filmu w zeszłym roku na festiwalu w Wenecji, nieustannie przywoływane jest w jego kontekście nazwisko Luchino Viscontiego, włoskiego reżysera historii o europejskiej arystokracji – m.in. „Lamparta”. Choć jednak reżyser Jestem miłością z pewnością przyswoił sobie styl Viscontiego, to zarazem równie biegle porusza się na polu thrillerów Alfreda Hitchcocka i melodramatów Douglasa Sirka.

Manohla Dargis, „The New York Times”

OBSADA I EKIPA O FILMIE

Tilda Swinton – Emma Recchi

Zmiana i walka z obrazem samego siebie narzuconym ci przez społeczeństwo znajdują się od czasów *Orlando* w centrum moich zainteresowań. W *Jestem miłością*, filmie nad którym pracowaliśmy z Luką przez 7 lat, motywy te zostały zaprezentowane w jeszcze bardziej magnetyczny sposób.

Valentina Marianini – koordynatorka First Sun Production

Byłam świadkiem „dojrzewania” tego filmu. Luca i Tilda rozmawiali o nim jeszcze na planie *The Protagonists* w Londynie w 1998 roku. Od tego czasu Luca stale zdawał mi raporty z postępów w projekcie, czytał mi kolejne wersje scenariusza, coraz głębiej wciągając mnie w ten wszechświat miłości i gotowania, który rozwijał się całymi latami. Aż w końcu, w 2003 roku, zaczęłam pracować przy filmie, który można uznać ze swego rodzaju „wprawkę” do *Jestem miłością – Cucco Contadino*. Od tego czasu robiliśmy wszystko, co w naszej mocy, by doprowadzić do powstania tego filmu, którego Luca i Tilda doglądali niczym dziecka. I w końcu nam się to udało.

Barbara Alberti – scenarzystka

Na początku nic mi nie zaproponowano. Luca kazał mi tylko przeczytać tę historię. Całkowicie mnie zafascynowała. Luca zarazem powołuje się na Ajschylosa i z niego drwi. Och, móc pracować nad takim projektem! Poczulałam infantylne pragnienie uczestnictwa w tym pięknym przedsięwzięciu. Oddałabym za to prawą dłoń, lecz na szczęście nie żądano ode mnie aż takiego poświęcenia. Pewnego dnia Luca zaprosił mnie do współpracy. Okazało się, że chodzi właśnie o film, o którym wtedy ze mną rozmawiał.

Ivan Cotroneo – scenarzysta

Od samego początku jego opowieści o filmie, który planował nakręcić, używał wobec niego określenia „społeczny melodramat”. Uważam, że te dwie koncepcje są ze sobą nieodłącznie splecione i dlatego właśnie miłosne wybory obu kobiet są zarazem romantyczne i rewolucyjne.

Edoardo Gabbriellini – Antonio Biscaglia

Znam Lukę od kilku lat. W 2007 roku dał mi do przeczytania scenariusz do *Jestem miłością*, jakby prosił mnie o przyjacielską poradę. Jakiś czas później rozmawialiśmy o postaci kucharza i powiedział do mnie: „Szkoda, że nie jesteś gwiazdą. Gdybyś nią był, wziąłbym ciebie do tej roli”. Już wtedy pewnie w jakimś sensie widział we mnie Antonia.

Candice Zaccagnino – producentka

Luca opowiedział mi historię *Jestem miłością*, gdy pracowaliśmy nad naszym pierwszym wspólnym filmem (*Melissa P.* z 2005 roku). Pamiętam, że wzruszyłam się do łez. Chciałam nakręcić z nim kolejny film. Udało nam się go sfinansować krwią, potem, mnóstwem wiary w jego powodzenie i miłością do tego projektu.

Marco Morabito – producent z ramienia First Sun

Mieliśmy dużo problemów ze sfinansowaniem tego filmu – podobnie jak z każdym projektem, nie spełniającym idealnie wytycznych naszego systemu filmowego, który obawia się różnorodności i nie robi nic, by ją pielęgnować.

Alba Rohrwacher – Betta Recchi

Praca z Tildą i Marisą Berenson była dla mnie zaskakującym doświadczeniem, bo pomimo ich talentu i doświadczenia filmowego okazało się, że i tak na pierwszy plan wysuwa się głównie ich człowieczeństwo. Fascynował mnie ich warsztat. Tilda jest wielką aktorką i moim punktem odniesienia. Marisa Berenson ze względu na swoją prezencję, pochodzenie i doświadczenie filmowe urosła do rangi ikony. Nikt nie mógłby lepiej niż ona opowiedzieć o historii klasy społecznej, która została uwieczniona w tym filmie. Pippo jest niesamowity, bo całkowicie zamyka się swojej roli i robi wszystko zupełnie odwrotnie, niż w teatrze - gdzie podczas każdego występu odrzuca wszelkie konwencje.

Candice Zaccagnino

Ta historia została napisana dla Tildy. Flavio miał już doświadczenie z rosyjską kulturą. Betta zawsze była Albą. Reszta obsady wyłoniła się później – i bardzo spodobały mi się decyzje osobowe, których dokonał reżyser. Wszystkie są radykalne: Pippo Delbono, Maria Paiato, Edoardo Gabbriellini... Niektórych wybrał ze względu na ich doświadczenie – tak było w przypadku Gabrielego Ferzetti i Marisy Berenson. Innych zaangażował ze względu na ich olbrzymi talent do ukazywania rzeczywistości. Wreszcie część mieszkańców domostwa Recchi zagrali naturszczycy. Według mnie stworzył prawdziwą rodzinę – niezwykle realistyczny mikrokosmos.

Tilda Swinton

To film o kobiecie o imieniu Emma, mającej 40-50 lat, która nie generuje bogactwa ani kultury. Jej mąż, Tancredi, bogaty przemysłowiec z północnych Włoch, ożenił się z nią ze względu na jej piękno – stosując te same kryteria, którymi posłużyłby wybierając dzieło sztuki. Emma jest dla niego własnością; urodziła dzieci, spełniając swoją rolę i obecnie z bolesną wyrazistością zaczyna dostrzegać pręty klatki, w której tkwiła przez te wszystkie lata. Emma sama pochodzi z klatki, z Rosji, którą opuściła w epoce przed Gorbaczowem, by posmakować wolnego świata. Trafiała jednak do kolejnego więzienia – więzienia swej rodziny. I kłamstw.

Ferdinando Cito Filomarino – asystent reżysera i konsultant

Pomogłem Luce poznać ludzi, zaznajomiłem go z różnymi aspektami Mediolanu, o których opowiada ten film, i pokazałem mu, jak je wykorzystać w scenariuszu, kostiumach i grze niektórych aktorów. Nasze stosunki zawodowe stopniowo przerodziły się w otwarty

dialog, aż w pewnym momencie poczułem pełną swobodę wyrażania swoich opinii, na temat których następnie dyskutowaliśmy. Stało się tak za sprawą talentu Luki do bezkrytycznego wysłuchiwanie innych – zwłaszcza ludzi, którzy kochają kino równie mocno, jak on.

Chara Tomarelli – Anita

Gdy Luca zasugerował, że bym wzięła udział w jego filmie, miał mi do zaoferowania jedynie drobną rolę, która następnie w wyniku kolejnych zmian w scenariuszu jeszcze bardziej się zmniejszyła. Wiedziałam jednak, że Luca jest reżyserem, który nie zna pojęcia „małej roli”, bo troszczy się o każdy szczegół. I tak właśnie się stało. Stworzyliśmy trójwymiarową postać, która miała własne cechy szczególne i osobną historię.

Flavio Parenti – Edoardo Recchi Jr.

Współpracowaliśmy na tyłu różnych poziomach. Szukaliśmy dla Edo odpowiedniej postury, gestykulacji i stylu, próbując osiągnąć tę specyficzną „naturalną formalność” cechującą arystokratów. Luca był wobec mnie bardzo surowy. Bezwarunkowe oddanie wizji filmu sprawiało, że nieustannie kontrolował każdy mój gest i nigdy nie był do końca zadowolony. Ta dynamika okazała się nieopisanie pomocna w moich poszukiwaniach sedna tożsamości Edo. Nadal nie wiem, czy Luca mną manipulował, czy było to działanie nieświadome, lecz wolę myśleć, że zawsze wiedział, co robi.

Cinzia Castania – druga reżyserka

Luca jest w stanie nawiązać więź z całą ekipą filmową. Jest niezwykle ciekaw otaczających go ludzi, co bywa bardzo przydatną cechą. Co więcej, ma wyraźny obraz tego, co chce osiągnąć. Dla reżysera bardzo ważne jest wsparcie zespołu. Poza kilkoma momentami napięcia i sporadycznymi chwilami rozproszenia, których nie da się uniknąć na planie tak trudnego filmu, praca toczyła się gładko. Robiłam wszystko, by za nim nadążyć - także w jego drobnych napadach szaleństwa.

Mattia Zaccaro – Gianluca Recchi

Bardzo trudno jest znaleźć jakiś wspólny mianownik w metodologii, którą wykorzystał Luca do nadania kształtu Gianluce Recchi. Luca nie zna pojęcia – lub może zna je aż za dobrze – roboty na pół gwizdka. Dzięki swej obezwładniającej szczerości udało mu się uzasadnić różnice w podejściu do poszczególnych aktorów i aktorek, nie bawiąc się w pełne hipokryzji twierdzenia, że z każdym należy postępować w ten sam sposób. Jego najlepszą cechą wydaje się jednak być umiejętność ustanowienia równowagi sił złożonej z nieustannych i potężnych jej zaburzeń.

Alba Rohrwacher

Gdy trafiłam na plan, Luca ściął mi włosy, dał mi dwie pary spodni i torbę – i to wystarczyło, bym natychmiast wczuła się w postać Elisabetty. Nigdy wcześniej nie przyszło mi to tak łatwo. Osłupiałam. Gdy dzieje się coś takiego, znaczy to, że wszystko wokół ciebie jest idealne. Natychmiast odnalazłam określony sposób chodzenia i wygląd, który perfekcyjnie oddawał Elisabettę. A to dlatego, że otaczała mnie absolutna prawda. Zresztą nie ja jedna doświadczyłam czegoś takiego.

Francesca Di Mottola – scenograf

Od naszego pierwszego spotkania Luca budował w mojej wyobraźni atmosferę tego filmu przy pomocy najróżniejszych zgromadzonych przez siebie obrazów, które posegregował w różne kategorie tematyczne: miasto, natura, sowiecka Rosja, fabryka, Emma, Tancredi, Allegra. Wśród tych obrazów, które posłużyły nam za punkty odniesienia, znalazły

się dzieła malarskie z różnych okresów historycznych, fotografie miejskich krajobrazów, oraz portrety ludzi, które miały nas zainspirować do nadania kształtu postaciom występującym w filmie.

Anna Esterovich – trenerka językowa Tildy Swinton

Tilda jest fantastyczną aktorką. Chciała dowiedzieć się o Rosji wszystkiego, co tylko możliwe; próbowała zrozumieć ten kraj i natchnąć nim najdrobniejsze szczegóły codziennego życia swojej postaci. Zawsze starała się dawać z siebie wszystko. Od czasu do czasu, po setnym „niedobrze”, obawiałam się, że straci cierpliwość, lecz nigdy tak się nie stało. Bez wątplenia największą trudność sprawiła jej rosyjska fonetyka, w której występują dźwięki niespotykane w języku angielskim i włoskim. Ostateczny efekt widziany na filmie jest jednak wspaniały. Naprawdę wygląda na Rosjankę z krwi i kości – pełną pasji i nieco szaloną.

Francesca Di Mottola

Podczas wstępnych przygotowań do filmu przeprowadziliśmy dogłębną analizę postaci – przedyskutowaliśmy ich przeszłość, tradycje, nawyki. Obserwacja rodzin, których styl życia był zbliżony do Recchich uświadomiła mi jak istotne jest podkreślenie za pomocą scenografii wrażenia przytłoczenia - tak wszechobecnego w tym spletanym tradycjami klanie – i izolacji kobiety będącej więźniem tego środowiska z racji swych funkcji matki i żony.

Silvia Venturini Fendi - producentka

Koncepcja „wyprodukowanego we Włoszech” [marka Fendi] przesycą cały ten film. Dla Luki bardzo ważna jest estetyka. Nie można jednak powiedzieć, żeby w filmie mówiono o modzie – jest ona raczej kwestią stylu życia tej rodziny. Wystarczy spojrzeć na ubiór mężczyzn rodu Recchi. Z kolei kobiety noszą raczej ubrania „archiwalne” – jak choćby futro Marisy Berenson, pochodzące z lat 70-tych. To ubrania, które były najpewniej przekazywane z pokolenia na pokolenie, podobnie jak obrazy. Antyki te zawdzięczają swój współczesny charakter jakości wykonania. Zresztą włoska odzież słynie z tego na całym świecie.

Fernanda Perez – charakteryzatorka

Gdy pierwszy raz trafiłam do First Sun, zobaczyłam całe ściany pokryte obrazami. Luca przyporządkował każdej scenie filmu pewne wrażenie, oparte na tych obrazach. Stanowiły one dla nas źródło natchnienia, ale przede wszystkim pomagały nam zrozumieć, czego oczekiwał. Były tam obrazy malarskie, zdjęcia ze świata mody, fotografie dzieł sztuki, portrety słynnych ludzi, zdjęcia nieznanymi, kolorów, form, domów, toreb... Każda postać była dokładnie opisana w ten sposób. Następnie dopracowywaliśmy szczegóły wraz z fryzjerem, projektantem kostiumów, operatorem, oraz – przede wszystkim – poszczególnymi aktorami, zwłaszcza Tildą Swinton. Można powiedzieć, że oddałam całkowicie kontrolę nad moimi rękami reżyserowi, który przykładał wagę do każdego detalu.

Walter Fasano - montażysta

Kluczową sprawą było dla nas odnalezienie równowagi pomiędzy obrazem/narracją, a muzyką Johna Adama, która jest jednym z głównych bohaterów tego filmu. Jedną z moich ulubionych – w tym kontekście – sekwencji rozpoczyna się przyjazdem Emmy do Sanremo, a kończy jej pierwszą wycieczką na wieś z Antonio. Przejście od fragmentu ścieżki dźwiękowej, który wydaje się być zainspirowany tymi obrazami, podczas gdy jest dokładnie odwrotnie, przez przypadkowy montaż radiowy w ciężarówce, aż po ogłuszającą symfonię odgłosów natury jest chyba dobrym przykładem takiej równowagi.

Francesco Di Mottola

Luca od samego początku miał bardzo precyzyjną wizję tego, jak chciał ukazać miasto. Bardzo dużo spacerowaliśmy razem, robiąc zdjęcia fasad budynków w centrum, podwórek... Szukaliśmy widoków, które pokazałyby architektoniczną siłę monumentalnego Mediolanu, imponującego swymi budynkami, eleganckimi fasadami, ale także sylwetkami licznych dźwigów budowlanych, symbolizujących nowoczesny charakter tego wiecznie ewoluującego miasta. Ujęcia z powietrza ukazują metropolię w nieustannym ruchu, na którą z cicha opada śnieg.

Cinzia Castania

Ten film jest bardzo „soczysty” z artystyczno-technicznego punktu widzenia. Wyzbyty jest wyolbrzymień - ograniczony budżet wymusił na nas podjęcie kilku „śmiałych” decyzji, które momentami były dość ryzykowne. Jedną z cech, które najbardziej cenię w Luce jest to, że potrafi przekroczyć tę granicę i nie boi się próbować nowych rzeczy, co rzadko się widuje we włoskiej kinematografii. Obserwowanie go i pomaganie mu było więc dla mnie bardzo ciekawym doświadczeniem.

Mattia Zàccaro

Ekipa filmowa była dla mnie prawdziwym odkryciem. Zaskoczył mnie i zafascynował ogrom wykonywanej przez nią pracy oraz jej umiejętność przekształcenia aktora w daną postać – mówię tu zwłaszcza o transformacji Mattiego w Gianlucę. Fryzura, charakteryzacja i ubiór określały go według mnie w sposób, który był spójny z przedstawionym okresem historycznym i fabułą filmu. Zresztą, czy młodszy Recchi mógł nie mieć błękitnych oczu, nie zakładać do koszul z monogramem spinek do mankietów i nie mieć niani – Idy – która nawet w 2000 roku spełniała pewne standardy? Nie sądzę. Recchi to nie Agnelli.

Marco Morabito

Najbardziej kocham w tej pracy tę niesamowitą możliwość obracania idei w ciało. Gdy Luca po raz pierwszy powiedział mi o *Jestem miłością*, bardzo wyraźnie wyobraziłem sobie film, który chciał stworzyć, historię, którą chciał opowiedzieć i obrazy, za pomocą których chciał to zrobić. W tym momencie klamka zapadła. Nie mogliśmy się już cofnąć. *Jestem miłością* – co za tytuł! To stało się naszą misją. Jestem bardzo dumny z efektu końcowego.

Walter Fasano

Montaż *Jestem miłością* zajął niemal sześć miesięcy. Pierwsza wersja filmu miała trzy i pół godziny. Przycięcie go do niecałych dwóch godzin bez okaleczenia tych fragmentów fabuły, które wymagały wolniejszego rytmu było nie lada zadaniem. Obecny czas trwania nie został nam narzucony odgórnie – doszliśmy do niego w sposób organiczny pod koniec procesu montażu. Podczas postprodukcji oglądaliśmy pod lupą każdy element filmu – podobnie jak to Luca robił podczas zdjęć. Poczynając od napisów początkowych, a następnie przechodząc do dźwięku (montażu i miksowania) – tu bardzo nam pomogli niesamowici współpracownicy.

Giulia Maura – koordynatorka postprodukcji

Wiadomo, że w toku postprodukcji rozczesuje się wszystkie kołtuny i *Jestem miłością* nie było w tej kwestii wyjątkiem. Napotkane przez nas problemy były bezpośrednim skutkiem kłopotów wynikłych na planie filmowym – zwłaszcza związanych z faktem, że akcja filmu rozgrywa się w Mediolanie podczas dwóch skrajnie różnych pór roku (w lecie i zimie), lecz

całość kręcona była w lecie. Musieliśmy wobec tego zmierzyć się z licznymi wyzwaniem z zakresu cyfrowych efektów wizualnych, a konkretnie: ze stworzeniem iluzji zimy.

Edoardo Gabbriellini

Film ten uwiódł mnie od pierwszego wejrzenia: dał mi szansę zagrać u boku gwiazdy pokroju Tildy i pobierać przez miesiąc nauki u Carlo Cracco, jednego z najlepszych kucharzy na świecie. Nie każda postać jest przygotowywana w tak dokładny sposób. Miałem okazję poznać świat, do którego w innych okolicznościach nawet bym nie zajrzał. Pomyślałem sobie: „Upiekę dwie pieczenie na jednym ogniu. Zagram w filmie i nauczę się gotować”.

Carlo Cracco – kucharz i twórca dań pokazanych w filmie

Próbowałem zrozumieć wszystkich bohaterów – poznać ich wnętrza i dążenia. Zastanawiałem się: czego chcą? Co nimi powoduje? Zresztą robię dokładnie to samo za każdym razem, gdy w mojej restauracji zasiada klient. Próbuję zrozumieć jego psychologię i duszę, by zaoferować mu danie – i doświadczenie – którego łaknie w tej konkretnej chwili. Kuchnia to przede wszystkim kwestia komunikacji, bo to w jej kontekście zachodzi magia wzajemnej wymiany, która wiąże ludzi ze sobą – ale też czasem ich od siebie oddala. W niektórych przypadkach jedzenie może zbliżyć do siebie dwie osoby, na przykład wtedy, gdy Emma robi Edo zupę, lub gdy Antonio gotuje dla Emmy. Kiedy indziej wytwarza jednak dystans, jak wtedy, gdy ojciec Antonio nie pozwala mu przygotować specjalnych potraw.

Flavio Parenti

Jeśli chodzi o Edo, gotowanie Antonio jest mieczem, który przebił jego serce. To ono skradnie miłość jego matki. Kuchnia Antonio pokaże im, co oznacza zdrada. Gdy Edo zobaczy, że Antonio skopiował przepis na ouchę (zupę z rosyjskiej ryby) którą znała tylko jego matka, zdrada ta zostanie obnażona.

Barbara Alberti

Dla Edo więź Emmy z Antonio to całkowita zdrada. Emma i Antonio to jedyni ludzie, których kocha, więc jego świat nagle pustoszeje. Bez nich Edo jest samotny. Ze względu na swoją obojętność, słabość i lenistwo wybiera sobie całkiem przypadkową dziewczynę, która okazuje się być tyleż banalna, co ambitna. Jej wulgarność idealnie odpowiada nowym praktykom finansowym Recchich. Matka i zarazem przyjaciółka Edo była jedynym wybawieniem od przytłaczającego nacisku ojca i brata, nie znającego smaku wątpliwości, podczas gdy on – niczym Hamlet – nieustannie cierpiał pod ich ciężarem.

Edoardo Gabbriellini

Luca zawsze szukał w całej tej formalności, w płynnym ruchu wózków kamerowych, w klasycznym sprzęcie filmowym iskry życia. I własnej chronologii. Cudownie jest pracować w ten sposób, w świecie długich ujęć i zbliżeń. Dzięki temu człowiek staje się elementem krajobrazu. Docieramy w ten sposób na skraj otchłani, lecz pustka i upadek pisane są tylko tym, którzy pozostają w tym świecie. Emma ratuje się z niej – przy pomocy mojego bohatera.

Tilda Swinton

Życie jest motorem zmian zachodzących w ludziach. To wielki kreator kryzysów, katalizator metamorfoz. Emma zakochuje się w kimś, kto podobnie jak ona jest wyrzutkiem. To uczucie jest niemożliwe do zaakceptowania przez jej klasę społeczną, rodzinę i ogólnie przez społeczeństwo. Nie jest zresztą pierwszą tego typu postacią w filmie i literaturze – weźmy na przykład Emmę Bovary, Alidę Valli ze *Zmysłów*, Annę Kareninę... Jest szczodłą osobą: jej miłość jest bezwarunkowa. To kobieta, która potrafi stawić czoła wartościom

absolutnym, takim jak życie, śmierć i wszechogarniająca żądza, i nigdy się w ich obliczu nie poddać. Jest czystym radykałem.

Pippo Delbono – Tancredi Recchi

Ten film mówi o naszym kraju nie tylko bawiąc, lecz także dotykając kwestii politycznych. To prawda, że na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat we Włoszech dokonały się dramatyczne zmiany, lecz wyższa klasa średnia z północy kraju, którą ukazano w *Jestem miłością*, jest bardzo starym tworem. Kieruje się kodeksem honorowym, który nie ulega właściwie żadnej ewolucji. Moja postać, Tancredi, jest chyba najgorszy z nich wszystkich: mój ojciec nadal wyznaje pewne wartości, wierzy w swoją misję, myśli w sposób szlachetny. Tancredi jest jednak gotowy nagiąć te zasady, ważniejsze są dla niego pieniądze. Utracił szlachetność, została mu tylko fasada.

Alba Rohrwacher

Jestem miłością to oryginalny film. Nigdy nie byłem tak ciekawa końcowego efektu. Jako aktorka czuję, że stałam się częścią pięknego projektu, lecz zarazem trochę mnie to przeraża. To bardzo niekonwencjonalna, jak na standardy włoskie, historia, a do tego opowiedziana w zupełnie niespodziewanym stylu. W filmie tym czuć namacalną obecność siły twórczej. Zresztą czułam ją codziennie, podczas zdjęć. Luca jest typem reżysera, który zawsze wie, jak zdystansować się od scenariusza. Bazujemy na nim, lecz na planie czasem powstaje coś nowego.

Ivan Cotroneo

Świat, o którym mówimy, został zbudowany na bazie włoskiej wyższej klasy średniej. Czerpaliśmy jednak też z innych źródeł: z książek, muzyki, filmów. Próbowaliśmy odwzorować rzeczywistość, nadając jej zarazem hiperrealistyczny charakter.

Marco Morabito

Jestem miłością jest odwzorowaniem piękna i zarazem siły, jaką piękno to daje każdemu jego odbiorcy. Miłość to niszczycielska siła. Miłość to jedyna nadzieja na wybawienie.

Francesco Meli – producent z ramienia Mikado

Jednym z fundamentalnie istotnych aspektów mediolańskiej – i włoskiej – socjety, który pojawia się w tym filmie, jest pokoleniowa zmiana warty. Firmy przechodzą z rąk patriarchów-założycieli w posiadanie ich spadkobierców. Ten temat jest we Włoszech bardzo na czasie i pojawia się w licznych sytuacjach biznesowych. Przykładowo, jeszcze niedawno temu ludzie często mówili o najpotężniejszej rodzinie we Włoszech – klanie Agnellich. Obecnie najpotężniejszym rodem są Berlusconi.

Pippo Delbono

Współczesne Włochy jak nigdy przedtem zmagają się z rasizmem, uwiadem duchowości i próżnią etyczną. Podziały społeczne istnieć będą zawsze. Komunizm zawiódł, podobnie jak katolicyzm. Zostały tylko skrajne kontrasty: bogaci/biedni, wykorzystywani/wykorzystujący, przekleńcy/wybawieni. W filmie tym miłość jawi się jako siła rewolucyjna. I niszczy kapitał. To niesamowite!

Tilda Swinton

Wszyscy bohaterowie tego filmu tkwią w jakiejś pułapce. Gabriele Ferzetti - ojciec Tancrediego, założyciel rodzinnego interesu, któremu rodzina zawdzięcza swą fortunę i status

społeczny – dociera do momentu, w którym musi przekazać władzę w ręce następcy. Podejmuje swą decyzję wierząc, że dojrzał w jednym ze swych spadkobierców „ten sam błysk,” lecz myli się. Nie widzi, że błysk ten cechuje kogoś innego – może jego wnuczkę Elisabetę, która jako kobieta gra poślednią rolę w zmaganiach o władzę i pieniądze. Ma jednak ambicje i talent do wolności, do rebelii. To właśnie na jej tle tej rebelii zaczyna wyłaniać się samoświadomość mojej bohaterki – jej matki.

SYLWETKI AKTORÓW

Tilda Swinton – Emma Recchi

Uważana za ikonę kina od ponad dwóch dekad, Tilda Swinton rozpoczęła karierę w latach 80-tych poprzedniego wieku. Wystąpiła w kilku filmach swojego przyjaciela i mentora, Dereka Jarmana – innowacyjnego i wyrafinowanego filmowca, z którym pozostawała w bliskich stosunkach aż do jego śmierci w 1994 roku. Nagrodzono ją Coppa Volpi dla najlepszej aktorki na 48. Festiwalu Filmowym w Wenecji za rolę w *Edwardzie II* (1991), zaś w kolejnym roku rola w *Orlando* Sally Potter (opartym na powieści Virginii Woolf) zyskała jej międzynarodowy rozgłos. Zagrała w wielu znaczących współczesnych filmach – współpracowała m.in. z Dannym Boylem, Timem Rothem, Spikem Jonzem, Cameronem Crowe, Robertem Lepagem, Normanem Jewisonem, Francisem Lawrencem, Joelem i Ethanem Coenem, Davidem Fincherem, Belą Tarrem, oraz Andrew Adamsonem. W 2008 roku zdobyła nagrodę BAFTA i Oscara w kategorii najlepsza aktorka drugoplanowa za swą kreację w *Michaelu Claytonie* Tony’ego Gilroy’a (2007).

Flavio Parenti – Edoardo Recchi Jr.

Flavio Parenti urodził się w Paryżu w 1979 roku, a nauki pobierał we Francji i Włoszech. Do 2005 pracował wyłącznie w teatrze, jako aktor i reżyser. Rok później zaczął występować w serialach mini-serialach telewizyjnych, w tym *Un Medico In Famiglia*, by w 2008 trafić na wielki ekran w debiucie Silvio Muccino *Parlami D’Amore, Colpo D’Occhio* Sergio Rubiniego, oraz *Il sangue dei vinti*. W 2009 roku wystąpił w kilku filmach, które trafiły na Festiwal Filmowy w Wenecji: oprócz *Jestem miłością* pojawił się także w *Le ombre rosse* Citto Maselliiego, oraz *Tris di donne & abit nuziali* Vincenzo Terracciano.

Edoardo Gabbriellini – Antonio Biscaglia

Edoardo urodził się w Livorno we Włoszech w 1975 roku. Jest włoskim aktorem, reżyserem i scenarzystą. Zadebiutował w wieku 22 lat w *Bólu dorastania* Paolo Virziego. Za swój udział w tym filmie otrzymał Nagrodę Pasinetti na 54. Festiwalu Filmowym w Wenecji. W 2003 roku napisał, wyreżyserował i zagrał w *B.B. e il cormorano*, który to film został zaprezentowany w ramach Międzynarodowego Tygodnia Krytyki na 55. Festiwalu Filmowym w Cannes. W tym samym roku wystąpił też w *Ora o mai più* Lucio Pellegriniego, zaś w 2008 w *Nie przejmuj się* Gianniiego Zanasiego. Następnie ponownie zagrał u Paolo Virziego, w filmie *Tuta la Vita davanti* (2008).

Alba Rohrwacher – Elisabetta Recchi

Urodziła się w 1979 roku we Florencji we Włoszech. Jej ojciec jest Niemcem, zaś matka Włoszką. Alba jest jedną z najbardziej obiecujących współczesnych włoskich aktorek. Studiowała w Accademia dei Piccoli we Florencji, a następnie trafiła do Centro Sperimentale di Cinematografia, które ukończyła w 2003 roku. Jej udział przydał blasku wielu włoskim filmom, m.in. *Mój brat jest jedynakiem* Daniele Lucchettiiego (2007), *Piano, solo* Roccoardo Milaniego (2007), *Cichemu chaosowi* Antonello Grimaldiego (2008), i *Due partite* Enzo

Monteleone (2009). W 2008 roku zdobyła nagrodę Europejskiej „Wschodzącej Gwiazdy” na Festiwalu Filmowym w Berlinie. W tym samym roku nagrodzono ją także nagrodą Davida di Donatello w kategorii najlepsza aktorka drugoplanowa za jej kreację w *Giorni e nuvole* Silvio Soldiniego (2007). W rok później zdobyła z kolei tę nagrodę w kategorii „najlepsza aktorka” za udział w *Ojciec Giovanni* Pupi Avatiego (2008). Zagrała w *L’Uomo che verrà* Giorgio Dirittiego, oraz *Cosa voglio di più* Silvio Soldiniego, które wkrótce wejdą na ekrany kin. Jej kolejną rolą będzie krucha Alice Della Rocca w *La Solitudine dei numeri primi* Saviero Costanzo, opartym na bestsellerze Paolo Giordano.

SYLWETKI TWÓRCÓW

Luca Guadagnino – reżyser, współscenarzysta, producent

Luca Guadagnino to reżyser firmowy i teatralny, scenarzysta oraz producent urodzony w Palermo we Włoszech w 1971 roku. Całe dzieciństwo spędził w Etiopii. Ukończył rzymską „La Sapienza”, pisząc pracę magisterską na temat Jonathana Demme’a. W 1999 roku nakręcił swój pierwszy film pełnometrażowy pt. *The Protagonists*, który całkowicie wymyka się klasyfikacjom. *The Protagonists* zaprezentowano po raz pierwszy w tym samym roku na 56. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Wenecji. Następnie nakręcił *Mundo Civilizado* (2003), który został wyświetlony na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Locarno. W 2004 jego *Cuoco Contradino* trafiło do sekcji „Digitale” 61. festiwalu w Wenecji. Kolejnym jego filmem był kontrowersyjny hit *Melissa P.* (oparty na powieści *Sto pociągnąć szcztoką przed snem* autorstwa Melissy Panarello). Jest także jednym z producentów *Jestem miłością*.

Wybrana filmografia:

ALGERIE (1996)

THE PROTAGONISTS (1999)

TILDA SWINTON THE LOVE FACTORY (2002)

MUNDO CIVILIZADO (2002)

CUOCO CONTADINO (2004)

MELISSA P. (2005)

JESTEM MIŁOŚCIĄ (2009)

Yorick Le Saux – operator

Le Saux rozpoczął karierę w Paryżu na początku lat 90-tych. Z miejsca zaczął pracować z filmowcami wielkiego kalibru pokroju François Ozona, z którym nakręcił wiele filmów, takich jak *Sitcom* (1997), *Basen* (2002), który trafił oficjalnej selekcji Festiwalu Filmowego w Cannes (2003), oraz *5x2* (2003), który zdobył Złotego Lwa dla najlepszej aktorki na 61. Festiwalu Filmowym w Wenecji (2004). Le Saux współpracował też między innymi z Olivierem Assayasem, przy *Fin aout, début septembre* (1998), *Demonlover* (2002), oraz *Przejšcie* (2006), które zakwalifikowano do konkursu na Festiwalu Filmowym w Cannes w 2007, oraz z Erickiem Zonką przy *Julii* (58. edycja MFF w Berlinie, 2008).

John Adams – kompozytor

John Adams jest jednym z najbardziej uznanych muzyków na świecie. *Jestem miłością* jest pierwszym filmem, w którym wykorzystano jego muzykę. Urodził się w Worcester (Massachusetts, USA) w 1947 roku i studiował na prestiżowym Uniwersytecie Harvarda. Od 1972 do 1983 nauczał w konserwatorium w San Francisco i w tym samym okresie skomponował kilka ze swoich najbardziej uznanych dzieł. Wśród jego lirycznych kompozycji znalazły się między innymi *Nixon in China* (zainspirowana wizytą prezydenta

Nixona w Chińskiej Republice Ludowej w 1972 roku) oraz *El Nino* (zainspirowane narodzinami Chrystusa). Jego styl określa się mianem minimalistycznego lub post-minimalistycznego, choć on sam nie uznaje przynależności do żadnego nurtu. Adams jest aktywnym kompozytorem i dyrygentem. W 2003 roku zdobył nagrodę Pulitzera za kompozycję rekwiem o transmigracji dusz, zadedykowanego ofiarom 11 września. John Adams jest też członkiem Amerykańskiej Akademii Sztuki i Literatury. W *Jestem miłością* wykorzystano muzykę opartą na kompozycjach *Nixon In China*, *El Nino*, *Shakerloops*, *Death of Klinghoffer* oraz *Century Rolls*.